

חלונות..

על בניית בית המקדש מחלוקות ואמת.

(1) ספר במדבר פרק כד

וַיִּרְא בַלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינָיו יִדְוֶד לְבָרֶךְ אֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא הִלָּךְ כַּפְּעַם בַּפְּעַם לִקְרֹאת נְחֻשִׁים וַיִּשְׁתַּ אֶל הַמְדַבֵּר פְּנָיו: (ב) וַיִּשָּׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְתַהֵי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים: (ג) וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר וַיֵּאמֶר בַּלְעָם בְּנוֹ בְּעַר וַיֵּאמֶר הַגִּבֹר שְׁתֵּם הָעַיִן: (ד) נָאִם שָׁמַע אֲמָרִי אֶל אֲשֶׁר מִחֲזָה שְׂדֵי יַחֲזֶה נָפֶל וּגְלוּי עֵינַיִם: (ה) מַה טָּבוּ אֶהְלִיף יַעֲקֹב מִשְׁפַּנְתִּיף יִשְׂרָאֵל בַּלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינָיו יִדְוֶד לְבָרֶךְ אֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא הִלָּךְ כַּפְּעַם בַּפְּעַם לִקְרֹאת נְחֻשִׁים וַיִּשְׁתַּ אֶל הַמְדַבֵּר פְּנָיו: (ב) וַיִּשָּׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְתַהֵי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים: (ג) וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר וַיֵּאמֶר בַּלְעָם בְּנוֹ בְּעַר וַיֵּאמֶר הַגִּבֹר שְׁתֵּם הָעַיִן: (ד) נָאִם שָׁמַע אֲמָרִי אֶל אֲשֶׁר מִחֲזָה שְׂדֵי יַחֲזֶה נָפֶל וּגְלוּי עֵינַיִם: (ה) מַה טָּבוּ אֶהְלִיף יַעֲקֹב מִשְׁפַּנְתִּיף יִשְׂרָאֵל.

שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזקי שכנים סימן קנד סעיף ג

ג [ז] <ה> לא יפתח אדם <ו> חלון לחצר חבירו; (יא) [ח] {ט} ואפילו אחד מהשותפים בחצר שבקש לפתוח לו חלון בתוך ביתו לחצר, מעכב עליו שותפו, [ט] מפני שמסתכל בו ממנו.

ספר לקוטי הלכות חו"מ - הלכות נזקי שכנים הלכה ה

וְזֶה שְׁכֵתוֹב: "וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְכוּ". וּפְרָשׁ רַש"י: רָאָה שְׁאִין פְּתֻחֵהוּ מְכַנְנִין זֶה כְּנֶגֶד זֶה עָלָה בְּלִבּוֹ שְׁלֹא לְקַלְלֵם, כִּי בַלְעָם רָצָה לְהַכְנִיס בְּהֵם עֵין רָעָה, חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי בַלְעָם כְּנֶגֶד תַּקוּן הַתְּפִלָּה דְקִדְשָׁהּ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה עַל פְּסוּק "וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל זַקְנֵי מִדְיָן". מִנְהִיגֵם שֶׁל אֱלוֹי בְּמִדְיָן נִתְגַּדֵּל וְכוּ'. אָמְרוּ: אִין כַּחוֹ אֵלָא בְּפָהּ, אַף אָנוּ נְבוֹא עֲלֵיהֶם בְּאֵדָם שִׁכְחוּ בְּפָהּ, כִּי רָאָה שֶׁהִצְלִיחַ יִשְׂרָאֵל רַק עַל יְדֵי תְּפִלָּה שֶׁכָּל תְּקוּנָה עַל יְדֵי אָמֶת כְּנ"ל וְרָצָה לְהַבִּיא אֶת בַּלְעָם שֶׁכָּל כַּחוֹ לְהַפֵּךְ הוּא בְּפָהּ, שֶׁהִיָּה מְסַתְּפֵל תְּמִיד בְּעֵין רָעָה עַל כָּל אֶחָד לְמִצָּא בּוֹ מוֹם וְחִסְרוֹן וְהִיָּה גּוֹמֵר בְּפִיו הַטְּמָא לְרָעָה עַד שֶׁהִיָּה לוֹ כַּחַס לְקַלֵּל וּלְהַזִּיק, חֵס וְשְׁלוֹם, אָבֵל כְּשֶׁרָאָה שְׁאִין פְּתֻחֵי יִשְׂרָאֵל מְכַנְנִין זֶה כְּנֶגֶד זֶה, עָלָה בְּלִבּוֹ שְׁלֹא לְקַלְלֵם, כִּי זֶה יָדַע שֶׁעַקֵר אַחֲזִיזַת הַסְּטָרָא אֲחֲרָא, שֶׁהוּא מְחַלְקַת דְּסִטְרָא אֲחֲרָא, הוּא מְמַחְלַקַת שְׁבִין יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָן כְּשִׁישׁ, חֵס וְשְׁלוֹם, בִּינְיָהֶם מְחַלְקַת וּמְסַתְּפֵל כָּל אֶחָד עַל חֲבֵרוֹ לְרָעָה מִחֲמַת שְׁאִין טוֹב בְּעֵינָיו הָאָמֶת שֶׁל חֲבֵרוֹ, מִשֵּׁם גִּתְּמַחֵזוּ הַסְּטָרָא אֲחֲרָא לְהַכְנִיס עֵין רָעָה, חֵס וְשְׁלוֹם, וּלְהַזִּיק חֲלִילָה. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי שֶׁרָאָה שְׁאִין פְּתֻחֵהוּ מְכַנְנִים זֶה וְאִין מְסַתְּפֵל כָּל אֶחָד בְּהָאָמֶת שֶׁל חֲבֵרוֹ וְאִין לוֹ עֵין רָעָה בְּחֲבֵרוֹ, עַל יְדֵי זֶה לֹא הִיָּה לוֹ כַּחַס לְקַלְלֵם, כִּי גִתְּבִטֵּל אַחֲזִיזַתוֹ. וְעַל כֵּן נִתְהַפְּךָ לְבִרְכָה וְאָמַר: "מַה טָּבוּ אֶהְלִיף יַעֲקֹב מִשְׁפַּנְתִּיף יִשְׂרָאֵל".

וְעַקֵר אַחֲזִיזַתוֹ בְּהָאָמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵלּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאָמֶת שֶׁל רַב הָעוֹלָם, כִּי מִחֲמַת שֶׁהָאָמֶת אִינוּ בְּמַתְּכִלִית הַבְּרוּר עַל כֵּן יֵשׁ לוֹ כַּחַס לְהִתְאַחֵז בּוֹ לְהַפֵּךְ הָאָמֶת לְשִׁקֵר. וְעַל כֵּן בְּהָאָמֶת אִין תְּפִלָּה לְזֶה כִּי אִם שִׁיקֵשֵׁר עֲצָמוֹ לְצַדִּיקֵי אָמֶת שֶׁהָאָמֶת שֶׁלָּהֶם בְּמַתְּכִלִית הַבְּרוּר וְהַזְכוּף שֶׁהוּא בְּבְחִינַת אָבֵן טוֹב שִׁשֵּׁם אִין לְהַשְׁקֵר שׁוֹם אַחֲזִיזָה וְהוּא יָכוֹל לְהַאִיר גַּם בְּהָאָמֶת שֶׁלּוֹ עַד שֶׁיִּצָּא מִתּוֹךְ עֲמַק הַחֹשֶׁךְ עַל יְדֵי הָאָמֶת שֶׁלּוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵלּוֹן. וְעַל כֵּן אִסוּר לַעֲשׂוֹת חֵלּוֹן נֶגֶד חֵלּוֹן, כִּי הַחֵלּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאָמֶת שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא מְשֻׁנָּה הַרְבֵּה מִחֵלּוֹן וְהָאָמֶת שֶׁל חֲבֵרוֹ, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּפִי שֶׁרָשׁוּ מִשְׁבִּטּוֹ שִׁמְשֵׁם נֹסַח וְסִדֵּר תְּפִלָּתוֹ וְכִפִּי מְעִשָׂיו כֵּן הָאָמֶת שֶׁלּוֹ. וּמִזֶּה נִמְשָׁכִים רַבּוּיֵי הַשְּׁנוּיִים שְׁבִין אֶחָד לְחֲבֵרוֹ אֲפִלּוּ הַכְּשָׁרִים וְהַיִּשְׁרִים, כִּי זֶה מְתַפְּלֵל בְּאַרְכָּה וְזֶה בְּמַהִירוּת זֶה בְּקוֹל רָם וְזֶה בְּקוֹל נְמוּף וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה שְׁנוּיִים בְּעֵנָן תְּפִלָּתָם וְעַבּוֹדָתָם לֹאִין מְסַפֵּר אַף עַל פִּי שִׁשְׁנֵיהֶם כִּינִיָּה בְּהָאָמֶת, וְכְמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה: אֶחָד הַמְּרַבֵּה וְאֶחָד הַמְּמַעִיט וּבְלִבְד שִׁכּוֹן לְבוֹ לְשִׁמּוֹם, כִּי אַף עַל פִּי שִׁשְׁנֵיהֶם כִּינִיָּה בְּהָאָמֶת, אַף עַל פִּי כֵּן הָאָמֶת שֶׁל כָּל אֶחָד מְשֻׁנָּה מִחֲבֵרוֹ וְעַל כֵּן אִסוּר לְאֵדָם לְהַסְתַּפֵּל בְּחֲבֵרוֹ לְרָעָה, אַף עַל פִּי שֶׁנִּדְמָה לוֹ לְפִי הָאָמֶת שֶׁלּוֹ שֶׁחֲבֵרוֹ אִינוּ מִתְּנַהֵג בְּהָאָמֶת וְאִינוּ מְתַפְּלֵל בְּהָאָמֶת, כִּי מִי יוֹדֵעַ הָאָמֶת שֶׁל חֲבֵרוֹ, כִּי רַק הַצַּדִּיק הָאָמֶת בְּחִינַת אָבֵן טוֹב יָכוֹל לְהַסְתַּפֵּל וּלְהַאִיר בְּהָאָמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵלּוֹן שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אָבֵל

שאר בני ישראל אפלו הפשרים שהאמת שלהם בבחינת חלון אינו יכול להסתפל בהאמת של חברו, כי לפי דעתו יכול לטעות שאין בחברו אמת מחמת שאינו מתנהג כפי דעתו, אבל באמת גם חברו פונתו אל האמת לפי מדרגתו ורשו וכנ"ל. וזה בחינת האזהרה שהזהירו מאד שלא לעשות חלון נגד חלון שלא יסתפל אחד בחלון חברו שלא יזיקנו על ידי ראיתו, כי החלון שעל ידו מגיע האור, שהוא בחינת אור האמת הנ"ל, אסור שיהיה פנגד חלון, שהוא בחינת אור האמת של חברו שלא יסתפלו זה בזה שלא יסתפל כל אחד בהאמת של חברו שלא יזיקו זה את זה, כי משם כל ההזקות שפעולם, רחמנא לצלן, כי מי שמשים לב להסתפל בעולם בענין רבוי המחלקת שפעולם שממשם כל ההזקות ואריכות הגלות בעוונותינו הרבים, הפל נמשך בשרשו מהאמת של כל אחד ואחד מחמת שלכל אחד ואחד נדמה לו שפונתו באמת ואין חברו מתנהג באמת ומשם התחלת המחלקת, חס ושלום.

זהו שפרש רש"י שם. דבר אחר 'מה טובו אהליך', אהל שילה וכו' ובית עולמים שהם בחינת בית התפלה, כמו שכתוב: "כי ביתי בית תפלה יקרא וכו'". כי הכל אחד, כי על ידי שאין פתחיהו מכוננים ואין פוגמים באמת, על ידי זה יכולים להתפלל כנ"ל, שזהו קדשת אהלים ומשפנות של ישראל כנ"ל. ועקר הוא קדשת הבית המקדש שמשם מתקבצים כל השנים עשר שבטים, כל השמים עשרה גסקאות התפלה, כי דרך שם מעלה הצדיק שהוא בחינת אבן טוב את כל התפלות של ישראל שהם בבחינת חלון על ידי נקודת האמת שמוצא בהתפלה של כל אחד, שכל זה הפך הקלוקל הבא על ידי שמסתפל אחד בחברו שהוא בחינת פתח נגד פתח וכנ"ל. ועל פן שגוי הפרושים אחד ותלויים זה בזה, שעל ידי שאין פתחיהו מכוננים ואין פוגמין בהאמת שהוא תקון התפלה, שזהו בחינת מה טובו אהליך יעקב, שהם הדירות והבתים של ישראל, על ידי זה בעצמו מה טובו אהליך ומשפנותיך, שהם בחינת בתי כנסיות ובתי מדרשות של ישראל. ועקרום הבית המקדש, שהם בתי התפלה של ישראל שמתקונם על ידי האמת וכנ"ל: